

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/192/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6716212793
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6716212793.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členov senátu JUDr. Jána Auxta a JUDr. Evy Dzúrikovej, v právnej veci žalobcu: Majetkový Holding, a. s., IČO: 35 823 364, so sídlom Prievozská 2/A, 821 08 Bratislava, zast.: Mgr. Martin Babčaník, advokát, so sídlom Alžbetin Dvor 1348, 900 42 Miloslavov, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie č. 13, 813 11 Bratislava, o náhradu škody 2 283,33 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 13C/178/2016-133 zo dňa 20. 06. 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 13C/178/2016-133 zo dňa 20. 06. 2019 potvrdzuje.

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške náhrady trov konania.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.283,33 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.283,33 Eur od 05. 10. 2016 až do zaplatenia v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania (výrok II.). Súd prvej inštancie vo veci rozhodoval opätovne, keď predtým rozsudkom č. k. 13C/178/2016-68 zo dňa 09. 10. 2017 žalobu žalobcu zamietol, pričom na odvolanie žalobcu odvolací súd, Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 14Co/30/2018-102 zo dňa 25. 02. 2019 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že s prihliadnutím na názor odvolacieho súdu, ako aj s poukazom na vykonané dokazovanie (ktoré v odôvodnení rozsudku náležite uviedol), dospel k názoru, že žaloba žalobcu je v celom rozsahu dôvodná. Poukázal na to, že v konaní medzi stranami nebolo sporné, že na Okresnom súde Lučenec pod č. k. 13Er/551/2004 a u súdneho exekútora JUDr. Dušana Mrenicu, so sídlom Sládkovičova 9, Zvolen pod č. k. Ex/181/2004 bolo vedené exekučné konanie pôvodne v prospech oprávneného Prvá stavebná sporiteľňa, a. s., Bajkalská 30, Bratislava, IČO: 31 335 004 proti povinnej I. N., nar. XX. XX. XXXX, bytom N. XX, A. Q. pre vymoženie sumy 6.865,28 Eur s príslušenstvom. Ďalej v konaní nebolo sporné, že súdny exekútor JUDr. Dušan Mrenica bol odvolaný ku dňu 30. 06. 2009 a predmetné exekučné konanie bolo vedené jeho právnym nástupcom exekútorom Mgr. Milanom Somíkom so sídlom Jilemnického 12, 036 01 Martin, pod zn. M-EX181/2004. V rámci vyššie uvedeného exekučného konania vykonával súdny exekútor JUDr. Dušan Mrenica exekúciu zrážkami z dôchodku povinnej. V zmysle oznámenia Sociálnej poisťovne- ústredie,

Ul. 29. Augusta 8-10, Bratislava zo dňa 04. 04. 2013 ako aj v zmysle vyúčtovania exekúcie od súdneho exekútora Mgr. Milana Somíka zo dňa 16. 05. 2013, ktoré bolo žalobcovi doručené dňa 27. 05. 2013 poukázala Sociálna poisťovňa na účet súdneho exekútora JUDr. Mrenicu z dôchodku povinnej v období rokov 2005 až 2009 zrážky spolu v sume 4.811,55 Eur (z toho sumu 4.660,77 Eur na účet súdneho exekútora JUDr. Mrenicu a zvyšok na jeho ďalší účet) pričom celá uvedená suma 4.811,55 Eur bola započítaná na pohľadávku oprávneného. Z listinného dôkazu a to výpisu z účtu konta medziúveru povinnej N. I. bolo zistené, že bývalý súdny exekútor JUDr. Dušan Mrenica poukázal oprávnenému v tom čase Prvej stavebnej sporiteľni, a. s. celkovú sumu 2.528,22 Eur a to dňa 16. 03. 2006 sumu vo výške 294,30 Eur dňa 14. 09. 2006 sumu vo výške 441,45 Eur a dňa 01. 07. 2008 sumu vo výške 1.792,47 Eur Pôvodný exekútor JUDr. Dušan Mrenica tak zo sumy, ktorá bola určená na uspokojenie vymáhanej pohľadávky oprávneného nepoukázal oprávnenému sumu 2.283,33 Eur (4.811,55 Eur - 2.528,22 Eur). Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 01.04.2011 uzatvorenej s pôvodným oprávneným Prvou stavebnou sporiteľňou, a. s. nadobudla spoločnosť žalobcu pohľadávku voči dlžníkovi I. N., bytom N. č. XX, A. Q., ktorá bola vymáhaná v predmetnom exekučnom konaní spolu s príslušenstvom a všetkými právami s ňou spojenými. Peňažný záväzok dlžníka - povinnej N. I. voči žalobcovi ako novému veriteľovi predstavoval ku dňu 31.03.2011 sumu celkovo vo výške 7.270,59 €. Po postúpení pohľadávky boli na účet žalobcu uhradené zo strany náhradného súdneho exekútora JUDr. Mrenicu a to od Mgr. Milana Somíka plnenia v celkovej sume 2.750,00 Eur nasledovne: dňa 09. 03. 2012 suma vo výške 2.000,00 Eur, dňa 10.08.2012 suma vo výške 500,00 Eur a dňa 18. 01. 2013 suma vo výške 250,00 Eur. Uvedené plnenia súdny exekútor Mgr. Milan Somík vyplácal oprávnenému, t. j. žalobcovi a zo súm vymožených priamo Mgr. Milanom Somíkom po jeho prevzatí spisovej agendy. Následne súdny exekútor Mgr. Milan Somík listom zo dňa 16. 05. 2013, ktorý bol doručený žalobcovi dňa 27. 05. 2013 ako novému oprávnenému vyúčtovanie exekúcie v zmysle ktorého bolo exekučné konanie ukončené vymožením pohľadávky nakoľko oprávnenému mali byť poukázané v rámci predmetného exekučného konania uvedené finančné prostriedky, k čomu však nedošlo. Na základe vyššie zistených skutočností, žalobca na JUDr. Mrenicu dňa 21. 01.2014 podal trestné oznámenie. Žalobca si následne prihláškou zo dňa 09.05.2016 prihlásil do dedičského konania vedeného u JUDr. Želmíry Boborovej, Notársky úrad Zvolen, pohľadávku voči poručiteľovi JUDr. Dušanovi Mrenicovi a to vo výške 2.283,33 Eur, keďže JUDr. Dušan Mrenica zomrel dňa 07. 02. 2016. Uznesením Okresného súdu Zvolen zo dňa 27. 07. 2016, ktoré je právoplatné a vykonateľné dňa 25. 08. 2016, dedičské konanie po poručiteľovi JUDr. Dušanovi Mrenicovi bolo zastavené pre nemajetnosť, nakoľko prejednávane výlučne len pasív v dedičskom konaní nie je možné. Na základe vyššie uvedeného súd dospel k záveru, že pôvodný súdny exekútor JUDr. Dušan Mrenica finančné prostriedky vo výške 2.283,33 Eur, ktoré vymohol v prospech oprávneného, v tom čase ešte Prvej stavebnej sporiteľni, a. s., v exekučnom konaní Ex181/2004 oprávnenému neodviedol, keďže z vyjadrenia náhradného súdneho exekútora Mgr. Milana Somíka vyplýva že finančné prostriedky nepoukázal ani jemu. Podľa názoru súdu pre žalobcu ako účastníka exekučného konania je právne významný výlučne výsledok procesného postupu orgánu verejnej moci, ktorý bol zavŕšený až doručením oznámenia o ukončení exekúcie vymožením pohľadávky a to napriek tomu, že oprávnenému nebola poukázaná celá suma pohľadávky vyplývajúcej z exekučného titulu. Až doručením tohto oznámenia došlo k ukončeniu exekučného konania bez toho, aby orgán verejnej moci (súdny exekútor Mgr. Milan Somík) získal/obnovil kontrolu nad finančnými prostriedkami, ktoré boli v priebehu exekúcie vymožené predchádzajúcim súdnym exekútorom a boli určené na uspokojenie pohľadávky oprávneného a až týmto okamihom bolo možné konštatovať zmarenie uspokojenia pohľadávky oprávneného v dotknutej časti a teda vznik škody na strane oprávneného. Oprávneným v exekučnom konaní v čase vzniku škody a teda poškodeným bol žalobca a teda žalobca má bez akýchkoľvek pochybností aktívnu legitimáciu na podanie žalobného návrhu v tomto konaní. Tu súd poukázal aj na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/30/2018-102 zo dňa 25. 02. 2019, z ktorého vyplynulo, že odvolací súd považuje za správnu argumentáciu žalobcu v zmysle ktorej k vzniku škody na strane oprávneného nedošlo v čase kedy súdny exekútor (pôvodne JUDr. Dušan Mrenica) vymohol finančné prostriedky ani v čase keď bol tento exekútor odvolaný z funkcie, ako to v pôvodnom rozhodnutí posúdil súd I. inštancie. O vzniku škody sa teda poškodený mohol dozvedieť až potom ako obdržal finančné vyúčtovanie predmetnej exekúcie v danom prípade to bolo dňa 27. 05. 2013 a v tomto čase už predmetnou pohľadávkou disponoval žalobca a to na základe uvádzanej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 01. 04. 2011. Na základe vyššie uvedeného súd vychádzal z toho, že žalobca v tejto veci je aktívne vecne legitimovaným subjektom na uplatnenie práva na náhradu škody vzniknutej nesprávnym úradným postupom. Je nepochybné, že súdny exekútor ako orgán verejnej moci, ktorý z poverenia súdu vykonáva exekúciu pre vymoženie nárokov oprávnených osôb je povinný finančné prostriedky vymožené od povinnej osoby v priebehu exekučného konania držať oddelene od svojho majetku a môže s nimi nakladať iba v súlade

s ustanoveniami Exekučného poriadku. V prípade exekúcie vykonávanej zrážkami zo mzdy a iných príjmov Exekučný poriadok v § 81 v spojení s § 89 účinného ku dňu 30. 06. 2009, kedy JUDr. Dušan Mrenica bol odvolaný z funkcie exekútora upravuje postup súdneho exekútora a to nasledovne: zrazenú sumu vyplatí platiteľ mzdy priamo oprávnenému. Ak sa však vykonané zrážky majú vyplatiť niekoľkým oprávneným môže platiteľ mzdy zaslať zrazenú sumu exekútorovi, ktorý ju rozvrhne medzi oprávnených a sám vykoná výplatu. Platiteľ mzdy je povinný zaslať zrazenú sumu exekútorovi ak mu to na žiadosť niektorého z oprávnených prikáže exekútor. Výplatu zrazenej sumy oprávneným vykoná exekútor do siedmich dní odo dňa jej prijatia. Na základe vyššie uvedeného súdny exekútor JUDr. Mrenica pri výkone exekúcie porušil svoju zákonnú povinnosť vyplatiť zrazené sumy oprávnenému do siedmich dní odo dňa ich prijatia. Z vykonaného dokazovania teda jednoznačne vyplynulo, že pôvodný súdny exekútor JUDr. Mrenica porušil svoju zákonnú povinnosť a z vyššie uvedeného skutkového stavu je zrejmé, že finančné prostriedky vymožené v rámci exekučného konania vedeného pod sp. zn. Ex181/2004 v sume 2.283,33 Eur tvorenej zrážkami z dôchodku povinného neodviedol oprávnenému a nepoukázal tieto finančné prostriedky ani náhradnému súdnemu exekútorovi Mgr. Somíkovi, čím sa podľa názoru súdu dopustil nesprávneho úradného postupu. V zmysle § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk ak osobitný predpis neustanovuje inak. Skutočnou škodou je ujma, ktorá znamená zmenšenie majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou, a ktorá predstavuje majetkové hodnoty, ktoré treba vynaložiť pre uvedenie veci do predošlého stavu (pokiaľ to nie je vylúčené). Skutočnou škodou môže byť aj ujma spočívajúca v poskytnutí finančných prostriedkov na úkony štátneho orgánu alebo na úhradu trov konania pred ním, ktoré sa v dôsledku jeho nesprávneho postupu ukázali ako zbytočne vynaložené. V dôsledku nepoukázania finančných prostriedkov zo strany pôvodného súdneho exekútora JUDr. Mrenicu nemohol súdny exekútor Mgr. Milan Somík vyplatiť vymožené finančné prostriedky a uspokojiť pohľadávku oprávneného, čím oprávnenému vznikla škoda vo výške 2.283,33 Eur. O vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou ide vtedy ak škoda vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu t. j. ak je medzi nimi vzťah príčiny a následku pri ktorom platí, že ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupom nevznikla by ani škoda. V predmetnom prípade je nepochybné, že neodvedenie finančných prostriedkov zo strany pôvodného súdneho exekútora JUDr. Dušana Mrenicu vo výške 2.283,33 Eur je podstatnou a rozhodujúcou príčinou toho, že súdny exekútor Mgr. Milan Somík nemohol pristúpiť k vyplateniu finančných prostriedkov a čiastočne uspokojiť pohľadávku oprávneného. Za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., zo strany pôvodného súdneho exekútora JUDr. Dušana Mrenicu zodpovedá žalovaný a to v zmysle § 4 ods. 1 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z. pričom táto zodpovednosť je objektívna a žalovaný sa jej nemôže zbaviť. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca v súlade s ustanovením § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. písomne požiadal Ministerstvo spravodlivosti SR ako orgán konajúci v mene štátu v zmysle § 4 ods. 1 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z. o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom pôvodného súdneho exekútora JUDr. Dušana Mrenicu v predmetnom exekučnom konaní vedenom pod č. k. Ex 181/2004. Na predmetnú žiadosť zo dňa 04. 04. 2016, ktorá bola doručená žalovanému dňa 08. 04. 2016 reagoval žalovaný listom zo dňa 29. 09. 2016, ktorý bol doručený žalobcovi dňa 04. 10. 2016, v ktorom žalobcovi bolo oznámené, že žiadosť bola predbežne prerokovaná, ale nebolo jej vyhovené. Na základe vyššie uvedeného podľa názoru súdu žalobca preukázal, že suma vo výške 2.283,33 Eur je sumou, ktorú pôvodný súdny exekútor vymohol v rámci exekučného konania a ktorou mal byť žalobca ako oprávnený čiastočne uspokojený. Rovnako tak žalobca preukázal, že JUDr. Mrenica sumu vo výške 2.283,33 Eur nepoukázal oprávnenému ani novému súdnemu exekútorovi čím bola žalobcovi spôsobená škoda vo výške 2.283,33 Eur a z tohto dôvodu súd zaviazal žalovaného na zaplatenie tejto sumy. Súd zároveň s poukazom na § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. ako aj s poukazom na § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a s poukazom na zákonné ustanovenie § 16 ods. 4 poslednej vety zákona č. 514/2003 Z.z. súd rozhodol aj o tom, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi aj príslušenstvo pohľadávky a to v tomto prípade zákonný úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy vo výške 2.283,33 Eur a to počnúc dňom nasledujúcim po doručení oznámenia Ministerstva spravodlivosti SR o nevyhovení žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, t. j. odo dňa 05. 10. 2016 keďže predmetné oznámenie bolo doručené žalobcovi dňa 04. 10. 2016 čo vyplýva z pripojenej pečiatky na predmetnom oznámení. Z tohto dôvodu súd zaviazal žalovaného aj na zaplatenie zákonného príslušenstva tak ako je to vyššie uvedené. Keďže žalobca preukázal splnenie všetkých podmienok pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., súd žalobe v celom rozsahu vyhovel. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia zamerenal len na argumenty, ktoré sú z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považované za rozhodujúce, pretože všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len

na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočné objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. O trovách konania súd rozhodol podľa §255 ods. 1 CSP tak ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozhodnutia nakoľko žalobca mal vo veci plný úspech. O výške trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku v zmysle §262 ods. 2 CSP osobitným uznesením.

3. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný, a to v celom rozsahu z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ zákona č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok, keď žalovaný má za to, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V odvolaní poukázal na predmet sporu, rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 13C/178/2016-68 zo dňa 09. 10. 2017, ktorým žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol s poukazom, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaným subjektom, v konaní o náhradu škody. Ďalej v odvolaní poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 14Co/30/2018-102 zo dňa 25. 02. 2019, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 09. 10. 2017 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie s poukazom na to, že rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a to v otázke určenia okamihu vzniku škody a tiež v otázke prevoditeľnosti nároku na náhradu škody, pričom odvolací súd ďalej konštatoval, že žalobca je aktívne vecne legitimovaným subjektom na uplatnenie si práva na náhradu škody vzniknutej nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora s tým, že úlohou súdu prvej inštancie bude vykonať dokazovanie na objasnenie splnenia predpokladov podľa zák. č. 514/2003 Z. z. Následne súd prvej inštancie rozhodol vo veci rozsudkom zo dňa 20. 06. 2019, ktorým žalobe v celom rozsahu vyhovel, keď dospel k názoru, že žalobca je aktívne vecne legitimovaný v konaní o náhradu škody. Žalovaný s názorom súdu prvej inštancie (napriek právnomu názoru krajského súdu, ktorý bol vyslovený v zrušujúcom uznesení) sa nestotožňuje. Má za to, že súd vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, čo zakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP. Žalovaný v konaní namietal, že pre posúdenie aktívnej vecnej legitimácie je s prihliadnutím na znenie § 9 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z. z. relevantným jedine určenie okamihu, kedy došlo k vzniku škody v súvislosti s namietaným nesprávnym úradným postupom a kto bol v tom čase poškodeným subjektom. Škoda vo výške 2.283,33 Eur s príslušenstvom, ktorú si žalobca uplatňuje v tomto konaní, vznikla inému subjektu ako žalobcovi, a to Prvej stavebnej sporiteľni, a. s., ktorá bola v čase nesprávneho úradného postupu poškodeným subjektom a zároveň v tom čase aj oprávneným v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. EX 181/2004. Na podporu záveru o nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu žalovaný poukázal aj na to, že z obsahu zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 01. 04. 2011 vyplýva, že postupca nepostupoval konkrétnu existujúcu pohľadávku, ale postupoval celý záväzkový vzťah, a to bez zohľadnenia tej skutočnosti, že v čase postúpenia už pohľadávka v postupovanej výške neexistovala. Súd prvej inštancie sa však s uvedenou argumentáciou žalovaného na žiadnom mieste odôvodnenia napadnutého rozsudku nezaobrá. V rozsudku absentuje odôvodnenie súdu k posúdeniu ne/možnosti postúpenia neexistujúcej pohľadávky z pôvodného veriteľa (Prvá stavebná sporiteľňa, a. s., ako postupcu) na žalobcu. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie je preto možné považovať za nedostačujúce a nesprávne, v dôsledku čoho rozhodnutie nemôže spĺňať kritériá riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia. Nevysporiadanie sa s touto podstatnou námietkou žalovaného napíňa odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP. Ďalej poukázal na to, že predmetom postúpenia pohľadávky môže byť len pohľadávky určitá (t. j. konkrétne právo na plnenie dlžníka, nie však celý záväzkový vzťah, z ktorého pohľadávka vznikla) vyplývajúca zo záväzkového právneho vzťahu a pohľadávka existujúca. Z vyúčtovania exekúcie zo dňa 16. 05. 2013 vyplýva, že istina spolu s úrokmi z omeškania a poplatkami predstavovala ku dňu 31. 03. 2011 sumu 7.270,59 Eur, a že povinný zaplatil na účet pôvodného súdneho exekútora JUDr. Mrenicu do roku 2009 (teda do času odvolania súdneho exekútora, ktorý sa mal nesprávneho úradného postupu dopustiť) sumu v celkovej výške 4.811,55 Eur. Zo zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej dňa 01. 04. 2011 a jej prílohy č. 1a však vyplýva, že pôvodný veriteľ Prvá stavebná sporiteľňa, a. s., postúpil na žalobcu celý záväzkový vzťah, teda pohľadávku pod poradovým číslom 54 v celkovej sume 7.270,59 Eur. Nesprávnym vyhodnotením, resp. nehodnotením týchto listinných dôkazov z hľadiska ich relevantnosti pri posudzovaní ne/možnosti postúpenia neexistujúcej pohľadávky dospel súd prvej inštancie aj k nesprávnym skutkovým zisteniam, čo zakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, ktoré v konečnom dôsledku viedli k nesprávnemu právnomu záveru súdu prvej inštancie o tom, že žalobca je v konaní aktívne vecne legitimovaným subjektom, čo zakladá aj odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Podľa žalovaného došlo k (domnelému) postúpeniu pohľadávky v celkovej výške 7.270,59 Eur, ktorá však

už v čase postúpenia neexistovala (a to v rozsahu už povinným uhradenej dlžnej sumy vo výške 4.811,55 Eur), keďže v tejto výške bola pohľadávka v exekučnom konaní do roku 2009 uspokojená a v tomto rozsahu teda zanikla, a ako neexistujúca pohľadávka už nebola spôsobilá na postúpenie. A contratio predmetom postúpenia mohla byť pohľadávka len v časti, ktorá nebola do roku 2009 dlžníkom uhradená (nezanikla splnením) a ktorú vymáhal následne pre žalobcu ako veriteľ súdny exekútor Mgr. Milan Somík (teda nad sumu 4.811,55 Eur). Túto škodu si však žalobca v predmetnom konaní neuplatnil. Nevyplatením sumy vymoženej v exekučnom konaní od povinného v prospech oprávneného vzniká medzi oprávneným, ktorému toto plnenie nebolo vyplatené, a súdnym exekútorom (resp. podľa rozsudku súdu prvej inštancie štátom) kvalitatívne nový záväzkový vzťah, odlišný od záväzkového vzťahu medzi oprávneným (ako veriteľom) a povinným (ako dlžníkom). Oprávnený sa už nemôže v rozsahu nevyplatennej sumy domáhať plnenia od povinného, ale len od súdneho exekútora (resp. v zmysle napádaného rozsudku od štátu). Inštitút zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci teda nepredstavuje zabezpečovací inštitút k hlavnému záväzku pre prípad jeho neplnenia, ale osobitný záväzkový vzťah založený na zodpovednosti štátu za porušenie predpisov verejného práva orgánmi/osobami konajúcimi v jeho mene. Nárok na náhradu takto spôsobenej škody potom nepatrí tomu, na koho bola postúpená pohľadávka vymáhaná v exekučnom konaní, ale tomu, komu bola škoda spôsobená (§ 9 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z. z.). Neskoršie postúpenie pohľadávky vymáhanej v exekučnom konaní teda nemá za následok súčasne aj postúpenie nároku na náhradu škody, ktorá už bola v exekučnom konaní spôsobená postupcovi ako pôvodnému oprávnenému. Súd mal dospieť k názoru, s prihliadnutím na uvedený skutkový stav veci, že poškodeným subjektom v čase výkonu exekúcie súdnym exekútorom JUDr. Dušanom Mrenicom mohla byť výlučne Prvá stavebná sporiteľňa, a. s., ktorá buď sama mala pristúpiť k uplatneniu nároku na náhradu škody voči štátu vo výške vymoženej pohľadávky súdnym exekútorom JUDr. Mrenicom, teda vo výške 2.283,33 Eur, alebo na nového veriteľa (žalobcu) tento nárok, resp. pohľadávku na náhradu škody voči štátu postúpiť. Žalovaný v konaní poukazoval aj na to, že pohľadávka oprávneného voči dlžníkovi a pohľadávka voči štátu na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom predstavujú dve samostatné pohľadávky, ktoré nie je možné zamieňať, pričom je nespochybniteľné, že v danom prípade k postúpeniu pohľadávky, resp. nároku na náhradu škody voči štátu zo strany Prvej stavebnej sporiteľni, a. s., ako postupcu na súčasného žalobcu nedošlo. Jediným poškodeným subjektom v časti vymoženej a nevyplatennej pohľadávky je tak, resp. bola Prvá stavebná sporiteľňa. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. zmenil tak, že žalobu žalobcu z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu ako nedôvodnú zamietol a vo výroku II. rozhodol tak, že žalovanému prizná nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, alternatívne, aby rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že žalovaný celé svoje odvolanie odôvodňuje tým, že podľa názoru žalovaného žalobca nemá v konaní aktívnu vecnú legitímáciu, pretože nebol subjektom, ktorému bola konaním súdneho exekútora JUDr. Dušana Mrenicu spôsobená škoda, týmto subjektom podľa názoru žalovaného bola Prvá stavebná sporiteľňa, a. s., a tá nepostúpila na žalobcu nárok na náhradu škody. V uvedenej skutočnosti vidí žalovaný tak nesprávne právne posúdenie (tak súdu prvého stupňa, ako aj Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorý vyslovil daný právny názor vo svojom rozhodnutí č.k. 14Co/30/2018-102 zo dňa 25. 02. 2019), ako aj nesprávne skutkové zistenia prvostupňového súdu, a tiež nesprávny postup súdu, lebo podľa názoru žalovaného sa naviac súd prvého stupňa nevysporiadal s argumentáciou žalovaného ohľadom nepostúpenia nároku na náhradu škody na žalobcu. Žalobca má za to, že všetky tvrdenia žalovaného v odvolaní pramenia jednak z nepochopenia právneho posúdenia vyjadreného odvolacím súdom v tejto veci v skoršom rozhodnutí, ako aj z nesprávneho určenia okamihu vzniku škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora JUDr. Dušana Mrenicu, resp. žalovaná sa nikde v rámci svojho odvolania nevyjadruje, kedy podľa jej názoru došlo k vzniku škody, bez ďalšieho však ale tvrdí, že v čase vzniku škody nebol žalobca oprávneným v dotknutom exekučnom konaní. Poukázal na to, že ku vzniku škody na strane oprávneného nedošlo v čase, keď bývalý súdny exekútor JUDr. Mrenica vymohol finančné prostriedky, ani v čase jeho odvolania z funkcie súdneho exekútora. Exekučný poriadok účinný v danom čase deklaroval o.i. v § 16a kontinuitu pri výkone verejnej moci v rámci exekučného konania aj v prípade zániku funkcie súdneho exekútora, a to jednak čo do právomoci, ako aj čo do nakladania s finančnými prostriedkami vymoženými v exekúcii, pričom definuje procesné postupy a opatrenia, prostredníctvom ktorých má ustanovený náhradník v súčinnosti s prezídiom komory a ďalšími orgánmi zabezpečiť prevzatie spisovej agendy a tiež finančné vyúčtovanie spisov, zahŕňajúce aj prevod držby vymožených finančných prostriedkov. Až keď sa ani pri aplikácii Exekučným poriadkom stanovených procesných postupov a

opatrení nepodarí ustanovenému náhradníkovi získať kontrolu nad finančnými prostriedkami, ktorými podľa finančného vyúčtovania mal pôvodný exekútor disponovať a túto skutočnosť oznámi ustanovený náhradník oprávnenému, je možné konštatovať vznik škody na strane oprávneného. Poukázal na to, že až vykonaním vyúčtovania exekučného konania ustanoveným náhradníkom súdneho exekútora JUDr. Dušana Mrenicu - Mgr. Somíkom, v zmysle ktorého došlo k vymoženiu finančných prostriedkov vo výške judikovanej pohľadávky oprávneného bez toho, aby tieto boli oprávnenému riadne poukázané v plnej výške pohľadávky vyplývajúcej z exekučného titulu, a tiež bez toho, aby orgán verejnej moci (súdny exekútor Mgr. Milan Somík) získal/obnovil kontrolu nad finančnými prostriedkami, ktoré boli v priebehu exekúcie vymožené predchádzajúcim súdnym exekútorom a boli určené na uspokojenie pohľadávky oprávneného, bolo možné konštatovať zmarenie uspokojenia pohľadávky oprávneného v dotknutej časti, a teda vznik škody na strane oprávneného. Až týmto momentom totiž vznikla pre oprávneného právna prekážka brániaca mu v ďalšom vymáhaní neuspokojeného zvyšku jeho judikovanej pohľadávky (zákonné obmedzenie v zmysle § 61b vtedy účinného Exekučného poriadku). S poukazom na uvedené je nepochybné, že v predmetnej prvej veci ku škode (t. j. k strate v majetkovej sfére oprávneného) došlo dňa 16. 05. 2013, kedy súdny exekútor Mgr. Milan Somík, ako ustanovený náhradník súdneho exekútora JUDr. Dušana Mrenicu, urobil vyúčtovanie exekučného konania vedeného v prospech žalobcu proti povinnej N. I. o vymoženie 6.865,28 Eur s príslušenstvom, na základe ktorého toto exekučné konanie ukončil. Moment, kedy sa o škode oprávnený dozvedel, je deň doručenia predmetného vyúčtovania oprávnenému, t. j. 27. 05. 2013. V rozhodnej dobe bol oprávneným v exekučnom konaní žalobca, a preto je nepochybné, že žalobcovi v konaní svedčí aktívna vecná legitímácia. Ako vyslovil už Krajský súd v Banskej Bystrici vo svojom uznesení zo dňa 25. 02. 2019 č. k. 14Co/30/2018-102, v čase postúpenia dotknutej pohľadávky Prvej stavebnej sporiteľni, a. s., na žalobcu, t. j. ku dňu 01. 04. 2011, ešte škoda nevznikla, preto ani nebol postupovaný nárok na náhradu škody, ale judikovaná pohľadávka. Žalovaný opomína, že k vzniku škody došlo až po postúpení dotknutej pohľadávky na žalobcu. Pokiaľ žalovaný v odvolaní hovorí o postúpení zaniknutej pohľadávky, podľa názoru žalobcu je toto tvrdenie je nesprávne a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný neuvádza žiadne zákonné ustanovenie, z ktorého vyvodzuje zánik judikovanej pohľadávky žalobcu ešte pred postúpením, pričom je zrejmé, že žiadne z vtedy platných všeobecných ustanovení Obchodného zákonníku o zániku peňažného záväzku nebolo splnené. Podľa § 339 ods. 2 Obchodného zákonníka „Peňažný záväzok platený prostredníctvom banky alebo prostredníctvom poštového podniku je splnený pripísaním sumy peňažného záväzku na účet veriteľa alebo vyplatením v hotovosti, ak osobitný zákon neustanovuje inak alebo ak sa veriteľ a dlžník nedohodnú inak.“ Plnenie na účet súdneho exekútora v rozhodnom čase nemalo účinky splnenia dlhu, a preto akákoľvek polemika žalovanej o zániku judikovanej pohľadávky v rozsahu exekútorom vymožených finančných prostriedkov bez ich pripísania na účet veriteľa, je v tomto smere irelevantná. Súd prvého stupňa, nemal dôvod v napádanom rozsudku bližšie rozoberať otázku postúpenia nároku na náhradu škody, keďže právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom v čase postúpenia pohľadávky ešte neexistovalo, pričom súd v bode 48 odôvodnenia aj uviedol, že sa zameral len na argumenty, ktoré sú z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považované za rozhodujúce, pretože všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodu vecnej správnosti potvrdil a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

5. Žalovaný sa k písomnému vyjadreniu žalobcu nevyjadril.

6. V dôsledku odvolania podaného žalovaným proti rozsudku súdu prvej inštancie krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu podľa ust. § 387 ods. 1 a ods. 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

7. Podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Na základe podaného odvolania žalovaného voči rozsudku súdu prvej inštancie tak v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo dospel odvolací súd k záveru, že súd

prvej inštancie vo veci na základe vykonaného dokazovania v odôvodnení rozhodnutia aj skonštatoval skutkový stav veci správne, so skutkovými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a v zmysle § 383 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Súd dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 191 ods. 1 CSP, rozhodnutie náležite odôvodnil, keď odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. Je potrebné zdôrazniť, že žalovaný ako odvolateľ v podanom odvolaní neuviedol žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé vyvolať zmenu, či zrušeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie, nežiadal ani doplniť dokazovanie za podmienok stanovených ust. § 384 ods. 2 a 3 CSP o ďalšie nové relevantné skutočnosti, ktoré nemohli byť bez jeho viny prezentované v prvoinštančnom konaní. Odvolací súd preto pri rozhodovaní vychádzal zo súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu, pričom neboli naplnené procesné predpoklady dopĺňať dokazovanie, prípadne nariaďovať odvolacie pojednávanie zo strany odvolacieho súdu (§ 383, § 384 ods. 1, 2 a 3 v spojení s ust. § 366 CSP). S prihliadnutím na rozsah odvolania žalovaného a odvolacie dôvody uvedené v jeho odvolaní odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že podané odvolanie žalovaného nie je dôvodné, a nemožno mu vyhovieť. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje v celom rozsahu za vecne správne. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktorý by sa týkali procesných podmienok.

9. S poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd považuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vecne správny ako vo výrokovvej časti, tak aj v časti odôvodnenia, zároveň v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Nad rámec uvedeného odvolací súd k námietke žalovaného, keď namietal posúdenie aktívnej vecnej legitímácie súdom prvej inštancie, pričom zotrvával na názore, že žalobca nie je aktívne legitimovaným v predmetnom súdnom konaní, keďže podľa názoru žalovaného škoda nevznikla žalobcovi, ale Prvej stavebnej sporiteľni, a. s., ktorá bola v čase nesprávneho úradného postupu poškodeným subjektom a aj oprávneným v exekučnom konaní, odvolací súd opakovane poukazuje už na názor odvolacieho súdu vyslovený v uznesení Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 14Co/30/2018-102 v tomto súdnom konaní. Názor žalovaného o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu považuje za nesprávny, ktorý odporuje ust. § 524 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého pohľadávku možno postúpiť písomnou zmluvou, na základe ktorej namiesto doterajšieho veriteľa (postupcu) nastúpi do trvajúceho záväzku nový veriteľ (postupník). Odvolací súd zdôrazňuje, že zmluvou zo dňa 01. 04. 2011 o postúpení pohľadávok medzi Prvou stavebnou sporiteľňou, a. s., ako postupcom a žalobcom ako postupníkom nebola postupovaná pohľadávka na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, bola postúpená judikovaná pohľadávka, ktorá v tom čase bola vymáhaná v exekučnom konaní, pričom exekučné konanie bolo vedené súdnym exekútorom JUDr. Dušanom Mrenicom. Z obsahu spisu a vykonaných dôkazov tak, ako tieto v odôvodnení rozhodnutia uviedol aj súd prvej inštancie nepochybne vyplýva, že do doby, pokiaľ súdny exekútor Dušan Mrenica vykonával exekúciu, bola od povinnej súdnym exekútorom vymožená čiastka 4.811,55 Eur, čo aj z vyúčtovania exekúcie, pričom súdny exekútor JUDr. Mrenica poukázal z vymoženej sumy len časť. Pokiaľ však žalovaný namietal, že zmluvou bol postupovaný celý záväzkový vzťah a že postupca nepostupoval konkrétnu existujúcu pohľadávku bez zohľadnenia skutočnosti, že v čase postúpenia už pohľadávka v postupovanej výške neexistovala, pričom namietal, že súd prvej inštancie sa touto argumentáciou žalovaného na žiadnom mieste odôvodnenia napadnutého rozsudku nezaoberal, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie bol vo veci viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, uvedeného v uznesení č. k. 14Co/30/2018-102 zo dňa 25. 02. 2019, v ktorom odvolací súd vyslovil právny záver, že žalobca je aktívne vecne legitimovaný v predmetnej veci - uplatňovanie práva na náhradu škody a zrejme aj z tohto dôvodu sa k uvedenému tvrdeniu žalovanej v odôvodnení rozhodnutia osobitne nevyjadroval, pričom však z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, konkrétne v bode 46, nepochybne je zrejmé, že sa zamerával len na argumenty, ktoré sú z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považované za rozhodujúce s poukazom na to, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odvolací súd opakovane poukazuje na ust. § 19 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z. z., v ktorom je upravená subjektívna premlčacia doba na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, ktorá je trojročná a začína plynúť odo dňa, keď sa poškodený o škodu dozvedel. Pri nárokoch zo zodpovednosti za nesprávny úradný postup sa uplatňuje táto subjektívna premlčacia doba v zmysle ust. § 19 ods. 1 veta prvá citovaného zákona a začína plynúť okamihom, kedy sa poškodený o vzniku škody dozvedel, teda vtedy, keď zistil také skutkové okolnosti, z ktorých mohol vyvolať vznik škody a aspoň orientačne a jej rozsah. Odvolací súd zotrváva na názore, že ku vzniku škody na strane oprávneného nedošlo

v čase, keď súdny exekútor (v tom čase pôvodný exekútor JUDr. Dušan Mrenica) vymohol finančné prostriedky, a tiež ani v čase, keď tento súdny exekútor bol odvolaný z funkcie, keď o vzniku škody sa poškodený mohol dozvedieť až v čase, keď obdržal finančné vyúčtovanie predmetnej exekúcie, čo v súdnej veci bolo dňa 27. 05. 2013, pričom v tomto čase už predmetnou judikovanou pohľadávkou disponoval žalobca, a to na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 01. 04. 2011, ktorý potom aj požiadal Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ako orgán verejnej moci príslušný konať v mene štátu v tejto veci o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v zmysle ust. § 15 a § 16 zákona č. 514/2004 Z. z. Odvolací súd zdôrazňuje, že práve na základe hore uvedeného je nepochybne zrejmé, že poškodeným v dôsledku nesprávneho úradného postupu, a teda aj aktívnej legitimovaným na podanie žaloby v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. je právne žalobca, ktorý získal zmluvou o postúpení pohľadávka od pôvodného veriteľa Prvej stavebnej sporiteľni, a. s., judikovanú pohľadávkou, ktorá bola vymáhaná exekúciou, pričom v čase postúpenia tejto pohľadávky na žalobcu neboli známe skutkové okolnosti, ktoré by nasvedčovali vzniku škody, keďže v konaní žiadnym spôsobom nebolo preukázané, že by oprávnený v exekučnom konaní - pôvodne Prvá stavebná sporiteľňa, a. s., už v čase, keď exekúciu vykonával súdny exekútor JUDr. Mrenica, mal vedomosť, že tento vymohol od povinnej aj čiastku, ktorá by prevyšovala sumu, ktorá bola súdnym exekútorom Mrenicom postupne pripisovaná na účet Prvej stavebnej sporiteľne, a. s., tak ako to vyplýva z výpisu z účtu konta medziúveru (doklad na č. I. 7 - 9 súdneho spisu, pričom súd prvej inštancie presný rozpis týchto čiastok uviedol v bode 17 odôvodnenia rozhodnutia). Odvolací súd teda uzatvára, že skutkové okolnosti, ktoré by nasvedčovali vzniku škody, sa poškodený mohol dozvedieť až z doručeného finančného vyúčtovania predmetnej exekúcie, t. j. dňom 27. 05. 2013, pričom v tomto období judikovanou pohľadávkou disponoval žalobca, tak ako to už uviedol odvolací súd aj vyššie. Je zrejmé, že pôvodný veriteľ Prvá stavebná sporiteľňa nepostupovala pohľadávkou z titulu práva na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Pokiaľ žalovaný v podanom odvolaní namieta nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, s poukazom na to, že postupca nepostupoval konkrétnu existujúcu pohľadávkou, ale postupoval celý záväzkový vzťah, a to bez zohľadnenia tej skutočnosti, že v čase postúpenia už pohľadávka v postupovanej výške neexistovala, z vykonaného dokazovania je zrejmé, že v čase postupovania pohľadávky už bola súdnym exekútorom vymožená a Prvej stavebnej sporiteľni, a. s., bola súdnym exekútorom JUDr. Mrenicom poukázaná spolu suma 2.528,22 Eur (viď aj bod 17 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie), čo však nič nemení na právnom posúdení veci, že žalobca je vo veci - nárok na náhradu škody, tak ako sa ho žalobou domáha, aktívne legitimovaným subjektom, keďže je z vykonaného dokazovania nepochybne, že v čase postúpenia pohľadávky judikovaná pohľadávka mimo už čiastky, ktorá bola pripísaná na účet pôvodného oprávneného, existovala a bola postúpená zmluvou o postúpení pohľadávok. K námietke žalovaného, že sa okresný súd nevysporiadal s námietkou, že Prvá stavebná sporiteľňa nepostupovala konkrétnu existujúcu pohľadávkou ale celý záväzkový vzťah, z čoho odvodzoval žalovaný nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, odvolací súd uvádza, že zo zmluvy o postúpení pohľadávok č. 176/2011 uzavretej medzi postupcom Prvá stavebná sporiteľňa, a. s., Bratislava, a postupníkom - žalobcom dňa 01. 07. 2011, je z článku 2 zrejmy predmet zmluvy, pričom postupovanou bola pohľadávka Prvej stavebnej sporiteľni voči N. I. zo zmluvy č. 2083338 3 04, ktorá bola predmetom vymáhania exekúciou súdnym exekútorom JUDr. Dušanom Mrenicom číslo exekúcie Ex 181/2004 vo výške 7.270,59 Eur, tak ako to nepochybne vyplýva z prílohy č. 1a, čo súd prvej inštancie správne konštatoval v odôvodnení svojho rozhodnutia v bodoch 10 a 11. Neobstojí teda námietka žalovanej, že nebola postupovaná konkrétna pohľadávka ale celý záväzkový vzťah, z čoho potom žalovaný nesprávne odvodzoval nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Odvolací súd už len na doplnenie uvádza, že pri postupovaní práv a povinností zo zmluvy, ktorá sa už pred postúpením čiastočne plnila (čo nepochybne vyplýva aj z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, kde konštatoval zistený skutkový stav, konkrétne z bodu 17 odôvodnenia, z ktorého nepochybne vyplýva, že už ku dňu 01. 07. 2008 bola vymožená a oprávnenému súdnym exekútorom JUDr. Mrenicom poukázaná suma vo výške 2.258,22 Eur), dochádza na jej základe k postúpeniu (prevodu) len tých práv a povinností, ktoré z nej v čase prevodu ešte vyplývajú. Nemôže sa teda dotýkať tých práv a povinností, ktoré už povinná strana plnila. V tomto smere odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1MObdV/6/2006 uverejnené v Zbierke rozhodnutí pod č. 7/2010 a podporne aj na nález Ústavného súdu SR sp. zn. 640/2014. S prihliadnutím teda už na vyššie uvedené, odvolací súd dospel k názoru, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, a preto ho postupom v zmysle § 387 ods. 1 a 2 potvrdil v celom rozsahu, vrátane rozhodnutia súdu o trovách konania, keď súd prvej inštancie správne aplikoval ust. § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi ako úspešnej strane sporu v celom rozsahu priznal nárok na náhradu trov konania a v tej súvislosti uložil

žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 % do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške náhrady trov konania.

10. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP pri aplikácii ust. § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní žalobca bol v plnom rozsahu úspešnou stranou sporu, preto odvolací súd uložil žalovanému, ktorý bol neúspešnou stranou sporu v odvolacom konaní, zaplatiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %, pričom o výške trov rozhodne súd prvej inštancie postupom v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

11. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťel'a musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťel'om fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).